

REZUMAT

Lucrarea are ca subiect procesul Mântuitorului Hristos, acest eveniment fiind analizat din punctul de vedere al textelor evanghelice, dar și din alte perspective. După o scurtă, dar documentată **introducere**, a fost întocmită o crestomație a documentelor vechi și a manuscriselor, creștine sau nu, prin prisma cărora am încercat să privim procesul Domnului, oglindit în studii istorice, juridice și teologice totodată.

Dintre izvoarele creștine, menționăm: "PROCESUL MÂNTUITORULUI", carte scrisă de Ioan Fruma în colaborare cu profesorul și teologul Grigore T. Marcu, "ARESTAREA, PROCESUL ȘI MOARTEA LUI IISUS HRISTOS" de Haim Cohn, președintele Curții Supreme din Israel, "PROCESUL LUI IISUS" și "PILAT DIN PONT, JUDECĂTORUL LUI IISUS", de profesorul Mircea Duțu, "THE ILLEGAL TRIAL OF JESUS", de Earle L. Wingo, "PROCESUL MÂNTUITORULUI ÎN LUMINA NOILOR DOCUMENTE ȘI DESCOPERIRI ARHEOLOGICE", de Ioan Fruma, "THE FINAL DAYS OF JESUS", de Simon Gibson, "IERUSALIM, BIOGRAFIA UNUI ORAȘ", de istoricul Simon Sebag Montefiore, "ARHEOLOGIA BIBLICĂ", de Profesor Doctor Dumitru Abrudan și diacon Profesor Doctor Emilian Cornițescu, "PROCESUL LUI IISUS ȘI ANTICHRIST", de Joseph și Augustin Lemann, "EVANGHELIA DUPA MATEI", de profesor Doctor Vasile Gheorghiu și "ISTORIA BIBLICĂ ÎN LUMINA NOILOR CERCETĂRI ȘI DESCOPERIRI", de A.P. Lpuhin.

O viziune modernă a judecății lui Iisus Hristos poate fi cunoscută din opere de referință, cum ar fi: "IISUS – UN PROFIL BIOGRAFIC", de istoricul și profesorul teolog Armand Puig, "IISUS HRISTOS, MÂNTUITORUL, ÎN LUMINA SFINTELOR EVANGHELII", o amplă monografie a lui Hristos comentată de Natalia Manoilescu Dinu, sau "Viața de zi cu zi în vremea lui Iisus", de Profesor Doctor Mihai Valentin Vladimirescu.

Edițiile canonice ale Noului și Vechiului Testament au constituit baza acestei lucrări și ne-au ajutat să studiem evenimentele din punct de vedere teologic. Evangheliile canonice, dar și cele necanonice, deopotrivă, sunt foarte importante pentru a stabili o concordanță a evenimentelor care se referă la prinderea, judecarea și condamnarea Domnului. Evangheliștii Matei, Marcu, Luca și Ioan sunt autorii unor opere cu o deosebită valoare documentară în această privință. Pe de altă

parte "PROTO-EVANGHELIA LUI IACOB", "EVANGHELIA ADEVĂRULUI" ne oferă dovezi neîndoielnice ale faptelor care au avut loc.

Referințe sumare cu privire la subiectul analizat sunt prezente în izvoarele necreștine, acestea certificând mai ales existența istorică a lui Iisus Hristos. Iosif Flavius în operele sale "ANTICHITĂȚI IUDAICE", "SCRIERILE RABINICE", scriitori greci și romani, "CORANUL", autorii păgâni (Tacit în "ANALE" sau Lucian din Samosata în "MOARTEA STRĂINULUI"), ne amintesc modul în care Hristos a părăsit această lume, fiind crucificat.

Prezentarea **trăsăturilor generale** ale evenimentelor despre care este vorba, s-a realizat descriindu-se contextul istoric, religios, social și politic, descriindu-se locul și timpul în care Iisus a fost condamnat. Procesul Mântuitorului a avut loc în timpul celui de al 15-lea prefect roman al provinciei Iudeea, numit Ponțiu Pilat, în timpul marii preoții a lui Caiafa, ginerele lui Anna. La acea vreme, existau multe grupări politice și religioase unele dintre acestea fiind aflate în polemică. Grupările care erau adverse obișnuiau să discute în contradictoriu, iar aceste neînțelegeri au devenit mai târziu mobil al urii lui Iisus Hristos. Învățătorii, Fariseii, Saducheii, Esenienii, Zeloții erau actorii scenei sociale și politice a acelei vremi.

Orașul în care s-a rugat în templu din copilărie până la maturitate, Ierusalimul, unde a celebrat Sărbătoarea Corturilor (Ioan X, 22), sau Paștile (Ioan XII, 12) avea să devină locul condamnării Sale nedrepte. Dincolo de râul Chedron, la poalele Muntelui Măslinilor, în grădina Ghetsimani au venit soldații romani și membrii Sinedriului și L-au luat cu gărzi. A fost escortat în Orașul de Sus și a fost dus mai întâi la fostul arhieru Anna și mai apoi, în fața Sinedriului condus de Caiafa. Prefectul Pilat va conduce judecata oficială. Deși părerile cu privire la ultimele întâmplări din viața pământească a lui Hristos sunt împărțite, uneori chiar contradictorii, alteori complementare, având ca punct de pornire tradiția rabinică și textele babiloniene ale "Talmudului", suntem de părere că prinderea Domnului și procesul Său au avut loc în noaptea de 7 aprilie. Ziua începea odată cu asfințitul soarelui în conformitate cu prevederile calendarului evreiesc.

Un nou capitol al lucrării se referă la **confruntarea dintre Iisus și liderii spirituali ai poporului evreu**. Confruntările Mântuitorului cu fariseii și învățații nu sunt bazate pe argumente din Legea Veche, pe care Hristos a venit a o împlini, iar nu a o distruge: "Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc" (Matei V, 17).

Polemica are ca suport reproșurile pe care Iisus le aduce înșelăciunii, avariției, ipocriziei, încăpățănării, mândriei și rigidității lor. Iisus nu este o persoană obișnuită, deoarece El dezaproabă ideile preconcepute, ipocrizia formalităților legii, care nu iau seama de partea lăuntrică.

Iisus devine trădător prin aceea că predică Legea iubirii. Critica aspră a formalismului îngust i-a deranjat și mâniat pe aceia care îl praticau. Fariseii au fost înfrunțați de nenumărate ori de către Hristos. Ei înșiși, teribilii "Domini canes" ai vremii, apreciau Legea, iar nu Duhul.

Oamenii răi, desfrânați erau criticați, muștrați, ironizați, învinuiți, contraziși. Deși ei cereau un semn de la Iisus, nu l-au primit. Au auzit doar câteva pilde sugestive care îi muștrau și au fost, totodată întrebați în chip simbolic, dar și sever despre patimile lor.

Abuzurile și lăcomia preoților nu sunt acceptate cu niciun preț. Asprimea pe care o afișează acești oameni contrastează supărător cu morala lor, cu prestare desfrânată și cu caracterul superficial. Atunci când Iisus i-a alungat pe comercianți din templu, El a subminat autoritatea aristocrației preoțești și i-a făcut pe aceștia vulnerabili în ochii poporului. Irodienii și Saducheii au încercat să-L ispitească pe Iisus și să-L facă să afirme lucruri greșite (bani pentru dajdie, obiceiul căsătoriei de levirat din Legea Veche). Fiind mânioși și plini de ură, neputându-și recunoaște greșelile, liderii evreilor au ținut o adunare și au hotărât să-L prindă și să-L ucidă pe Iisus.

În continuare, este prezentată întrunirea acestei adunări și decizia luată de dușmanii lui Hristos, elita societății vremii Sale. Acela care a predicat susținând dragostea și iertarea, care a vindecat orbi, surzi, muți, care a vindecat ologi, acela care a înviat din morți, care a vorbit în templu ca nimeni altul, a fost urmărit de conducătorii Sinedriului care aveau să-și înfăptuiască planul diabolic prin Iuda.

Hristos știa ce avea să I se întâmple. Le-a spus aceasta de mai multe ori ucenicilor Săi și nu numai acestora. Apostolii nu voiau și nu puteau înțelege ceea ce le spunea Învățătorul lor. Petru Îl îndeamnă să aibă milă de Sine: "Și Petru, luându-L la o parte, a început să-L dojenească, zicându-I: Fie-Ți milă de Tine, să nu Ți se întâmple Ție aceasta" (Matei XVI, 22). Proorociile lui Iisus aveau să le fie de folos ucenicilor când El nu mai era cu aceștia, când se afla în primejdia de a se lăsa înșelați: "Acestea vi le-am spus, ca să nu vă smintiți. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când tot cel ce vă va ucide să creadă că aduce închinare lui Dumnezeu. Și acestea le vor face, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine. Iar acestea vi le-am spus, ca să vă aduceți aminte de ele, când va veni ceasul lor, că Eu vi le-am spus. Și acestea nu vi le-am spus de la început, fiindcă eram cu voi" (Ioan XVI, 1-4). Hristos a anticipat, de asemenea, cine Îl va vinde. În cel de al 4 lea capitol al lucrării, Iuda apare prezent ca trădătorul și vânzătorul Domnului. Unul dintre cei 12 chemați să-L urmeze pe Hristos, Îl va vinde din pricina patimii pentru bani, din pricina lăcomiei și a zgârceniei sale. Cum nu putea sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona el a sacrificat esențialul, eternitatea, pentru mai nimic, pentru niște lucruri trecătoare. Fiind prins în urzelile Satanei, a devenit instrumentul prinderii și uciderii lui Iisus.

Trădarea sa a fost premeditată, motiv pentru care vina îi este încă și mai mare. Mai ales că nu a ținut cont de încercările lui Hristos de a-l face să-I rămână devotat, uneori avertizându-l, alteori numindu-l "prieten". Nu a fost capabil să-și depășească deznădejdea, motiv pentru care a ajuns la sinucidere.

Urmează prinderea lui Iisus în grădina Ghetsimani. Învățătorii, conducătorii templului, bătrânii, elita fariseilor și soldații romani deopotrivă au luat parte la acest eveniment. Ei au venit cu lămpi și arme. Fiind vândut printr-o sărutare fățarnică, Iisus nu-i îndeamnă pe Apostoli să plece, subliniind că acele clipe reprezintă domnia întunericului: "În toate zilele eram cu voi în templu, n-ați întins mâinile asupra Mea. Dar acesta este ceasul vostru și stăpânirea întunericului" (Luca XXII, 53).

Prima Sa audiere, una ilegală, a avut loc în fața fostului episcop Anna. Anna era un bătrân cu un prestigiu și o autoritate de neegalat în Sinedriu. Era conducătorul onorific al acestuia, fiind încă liderul episcopilor și Saducheilor, chiar și după 15 ani de la data când romanii îl destituiseră. Întâlnirea sa cu Iisus a avut loc noaptea, în secret, încălcând legea iudaică. L-a lovit pe Hristos, deși și acest gest reprezenta o încălcare a legii, dar nici așa nu a primit vreun răspuns; nu a ajuns la rezultatul scontat. În timpul acestei audieri, Petru L-a negat de trei ori pe Iisus, mai apoi, privirile celor doi întâlnindu-se pentru o clipă.

Un nou capitol, al 5 lea, prezintă desfășurarea procesului lui Iisus și întrunirea Sinedriului. Cei care L-au învinuit pe Iisus erau ancorați adânc în formalism și s-au străduit mult să afle motive pentru a-L condamna la moarte. Mai întâi, sunt prezentați **membrii Sinderiului**. Câteva dintre numele acestora sunt cunoscute, păstrându-se de pe vremea lui Hristos. Pe atunci, Marele Sinedriu nu avea dreptul de a hotărî moartea cuiva. El va primi acest drept mai târziu. "Jus gladi" era drept exclusiv al romanilor la acel moment. Conducătorul roman în Ierusalim era Ponțiu Pilat.

Dușmanii Domnului, pentru a-L condamna, au inventat întrebări incriminatorii, au folosit șiretlicuri mizere. Fariseii, Saducheii și Învățătorii, elita aristocrației iudaice, au încercat de mai multe ori să Îl facă pe Iisus să comită greșeli, încălcând legea romană, așa încât să poată fi condamnat, dar n-au reușit cu nici un chip.

De aceea au hotărât să aibă loc o întrunire a **Curții Supreme evreiești**. Văzând că orice strădanie le era zadarnică, au decis să discute și să planifice împreună, luând o decizie finală, așa încât verdictul dorit să poată fi pus în practică. Sinedriul a fost convocat la reședința Marelui Preot, pe când Iisus era în Betania, după învierea lui Lazăr. Ședința a fost condusă de Caiafa și s-a căutat o modalitate de a-L ucide pe Hristos. Fariseii și Irodienii au devenit prieteni pentru a înfăptui o crimă oribilă.

S-a considerat întemeiată prezentarea lui Caiafa drept exponent al celor care L-au urât cel mai mult pe Iisus. Un mare strateg și un diplomat priceput, lider al aristocrației preotești de 15 ani în momentul prinderii lui Iisus, îi mituia pe guvernatorii romani cu averi astronomice pentru a nu fi destituit. Nu era iubit de popor și de aceea s-a temut când Iisus a fost adulat de mulțime. Simțea un pericol iminent, greu de evitat care plana asupra autorității și a poziției sale. De aceea s-a hotărât să-L ucidă pe Iisus.

Procesul Mântuitorului în fața evreilor a avut loc noaptea, cu un pseudo-interogatoriu, cu întrebări fățarnice, având un beck ground politic. Caiafa a vorbit despre persoana lui Hristos și încerca să-L acuze că este un rege uzurpator.

Depozițiile martorilor nu au fost aceleași în legătură cu evenimentele petrecute la templu, așa încât au încercat să-L acuze de blasfemie. Hristos, care a prezis toate acestea, răspunde foarte rar la vreuna dintre întrebările adresate Lui. Confirmă unele afirmații ale acuzatorilor sau tace. Îi îndeamnă să-i întrebe pe aceia care I-au auzit cuvintele sau I-au văzut minunile. Într-un mod delicat, Își cere dreptul de a avea martori. Ologii, orbii, mușii, paraliticii pe care i-a însănătoșit ar trebui să vină. Copilul înviat și săracii cărora li s-a binevestit nădejdea ar trebui să vină. Ei ar fi fost potriviți să răspundă întrebărilor acuzatoare la adresa lui Hristos. Ei puteau spune dacă era El Mesia sau nu. În finalul acestui capitol sunt prezentate evenimentele prin prisma relatărilor celor patru evangheliști care, mai lapidare sau mai stufoase, redau una și aceeași realitate.

Este prezentată judecata lui Iisus Hristos care a avut loc înaintea lui Ponțiu Pilat. Întâlnirea Sa cu înaltele oficialități romane a avut loc în dimineața de după întâlnirea nocturnă a consiliului evreilor. Iisus a ajuns înaintea lui purtând un verdict final semnat de membrii sinedriului, Moartea, crucificarea nu putea fi implementată de altcineva, decât de către procuratorul roman și ei doreau ca acesta s-o facă imediat. Acuzațiile de blasfemie, datorate dorinței sale afirmate de a dărâma și înlocui templul au fost înlocuite cu acelea de "lezmajeste", căci se considera pe Sine rege. Evreii Îl prezintă pe Hristos ca pe un lider politic, așa încât Pilat să-L condamne. Iisus a fost dus în pretoriu, lângă fortăreața Antonia, îngrădit de armele bătrânilor, episcopilor și învățătorilor. Evreii nu au intrat așa încât să nu se spurce trupește. Au luat în calcul, o dată în plus, doar litera, neglijând spiritul legii. Au ucis un om nevinovat, dar se simțeau curați pentru că nu au intrat în pretoriu.

Ni s-a părut esențial să prezentăm drepturile pe care funcția i le oferea lui Pilat. Așa încât l-am descris pe prefectul roman din provincia Iudeea. Fiind foarte mândru, când a ajuns prefect a pus steaguri cu bustul împăratului Tiberius în Ierusalim, încălcând astfel legea religioasă a evreilor. Voia să-și întărească autoritatea și să capete respect pe această cale. Fiind provocator și intransigent, nu era iubit de popor, mai ales că abuzase, luând banii templului. Va fi destituit după 11 ani, la începutul domniei lui Caligula, la cererea locuitorilor din Samaria. La judecarea Lui Iisus, evreii s-au încrezut în lipsa lui de tact și diplomatie, știind că-și stăpânește cu greu instinctele.

Prima parte a procesului roman a avut loc vinerea, pe 7 aprilie, în anul 30 d.Hr. sau pe 14 Nisan, Ziua de după Paștele evreiesc, în anul 3790 î.Hr. În cadrul acestui proces, întrebările s-au rostit în latină, limba oficială a romanilor. Pilat își exprimă părerea contrară celei a evreilor și le spune că nu găsește vreun motiv care să-L facă pe Iisus vrednic de moarte. Cum era învinovățit de multe: "Pilat I-a zis: Ce este adevărul? Și zicând aceasta, a ieșit iarăși la iudei și le-a zis: Eu nu

găsesc în El nici o vină" (Ioan XVIII, 38). Procesul înaintea lui Pilat și primul interogatoriu al lui Iisus sunt prezentate magistral în evangheliile necanonice, cum ar fi aceea a lui Nicodim.

Hristos e trimis la Irod Antipa de către Pilat, așa încât procuratorul roman să-și reconcilieze relațiile cu liderul evreu. Irod Antipa și însoțitorii săi se aflau în palatul Hasmoneilor. Acolo L-a întâlnit pe Iisus, pe care voia să-L vadă de foarte multă vreme, pentru a face o minune înaintea sa. Irod Antipa fusese numit "vulpe" de către Iisus mai înainte și nu avea să afle vreun răspuns sau să vadă vreo minune de la Hristos. Trăia desfrânat, o viață extravagantă, lua taxe mari de la popor. Adulterin, trăia cu a sa cumnată. Ei fuseseră condamnați de Sf. Ioan Botezătorul. Încercând să obțină noi teritorii de la împăratul Tiberiu, primise dar exilul în Lugdunum, Galia. Iisus a folosit și de această dată aceeași "tăcere triumfală" amintită de către Sf. Ambrozie de Milan și aceasta a rănit vanitatea lui Irod, care a devenit violent și ironic. Josnicia sufletească a acestuia s-a vădit prin gesturi și cuvinte umilitoare la adresa lui Hristos. În locul unui verdict final, el L-a trimis pe Iisus înapoi la Pilat, îmbrăcat într-o haină albă, simbolizându-i nevinovăția.

Visul avut de Claudia Procula, soția lui Pilat, a evidențiat o dată în plus, nevinovăția lui Iisus. Romanii cred că mai ales prin visele din zori Domnul vorbește unor persoane alese. De aceea mesajul primit de la soția sa, l-a speriat pe Pilat, care a încercat din răsputeri să îl elibereze pe Iisus. Dar **al doilea interogatoriu** înaintea lui Pilat, a avut loc sub influența evreilor, care erau plini de mânie și ură, loviți în mândria lor satanică și deposezați de masca pioșeniei care le acoperea fețele. Deși Pilat a încercat să-L elibereze pe Iisus, prefectul avea să fie învins de propria-i dorință de putere. Temându-se să nu fie acuzat că nu era prieten al Cezarului, l-a condamnat pe Iisus la crucificare. Și-a spălat mâinile și a pus întreaga vină pentru oribila crimă pe umerii evreilor și a familiilor acestora. Concluzionând, vedem judecata lui Iisus Hristos ca pe o întâmplare reală și dureroasă mai ales deoarece a fost dorită de către liderii evreilor: "Atunci arhiereul și-a sfâșiat hainele, zicând: A hulit! Ce ne mai trebuie martori? Iată, cum ați auzit hula lui. Ce vi se pare? Iar ei răspunzând, au zis: Este vinovat de moarte. Și au scuipat în obrazul Lui, bătându-L cu pumnii, iar unii îi dădeau palme, Zicând: Proorocește-ne, Hristoase, cine este cel care Te-a lovit?" (Matei XXVI, 65-68). Persoanele romane influente din Iudeea au încercat să-i convingă pe evrei să nu-L omoare pe Iisus. Pilat i-a întrebat pe preoți despre Iisus: "Dar ce rău a făcut? Ei însă mai tare strigau și ziceau: Să fie răstignit!" (Matei XXVII, 23) și văzând "Pilat că nimic nu folosește, ci mai mare tulburare se face, luând apă, și-a spălat mâinile înaintea mulțimii, zicând: Nevinovat sunt de sângele Dreptului acestuia. Voi veți vedea. Iar tot poporul a răspuns și a zis: Sângele Lui asupra noastră și asupra copiilor noștri! Atunci le-a eliberat pe Baraba, iar pe Iisus L-a biciuit și L-a dat să fie răstignit" (Matei XXVII, 24-26).

Ultimul capitol al 7 lea, descrie finalul procesului și sentința inexorabilă, uciderea lui Iisus, îngrozitoarea crimă. Acest capitol începe cu prezentarea sentinței și apoi se arată cum a fost pusă

în practică aceasta. Cu sentința săpată într-o bucată de lemn ce-I atârna pe piept, sau purtată de către alții înainte-I, Iisus a mers spre Golgota. Câțiva soldați romani împreună cu mulțimea întărită, evreii, garda templului, membrii Sinedriului, episcopul, învățătorii și bătrânii erau de față. Persoanele curioase și aceia care nu se temeau să nu-L jelească mai ales femeii, Îl urmau, de asemenea. Iisus le-a spus acelor care Îl jeleau să plângă pentru ei și pentru copiii lor. Suferea mai mult din cauza rănilor dușmanilor Săi, decât din cauza propriilor răni sângeroase, mai mult decât pentru insultele nedrepte primite.

Singura consolare primită de la romani a fost un burete înmuiat în oțet. Hainele I-au fost trase la sorți după spusa profețiilor, membrii Sinedriului Îl priveau plini de ură. O ură grăbită, căci venea sâmbăta și nu erau gata pentru Paști. Iisus S-a rugat, L-a invocat pe Tatăl, căuia I-a amintit de setea Sa de mântuirea oamenilor și căruia I-a cerut să nu-L părească. Pe murdara Golgotă, cărând cuie în mâini, ironizat și invitat să coboare de pe cruce de voci satanice, Hristos a auzit cuvinte tămăduitoare de suflet de la un tâlhar care era de asemenea crucificat. Un tâlhar care a câștigat raiul în acest fel. Agonia lui Iisus a durat până la 3 după amiază și apoi S-a încredințat pe Sine puterii Tatălui: "Și Iisus, strigând cu glas tare, a zis: Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu! Și aceasta zicând, Și-a dat duhul" (Luca XXIII, 46).

Iosif din Arimatea a cerut trupul Domnului pentru a-L îngropa. A mers la Pilat, sporcându-și trupul, intrând în Pretoriu și îngropându-L pe Iisus. A renunțat să mănânce mielul pascal. El a fost ajutat de Nicodim. Cei doi evrei S-au recunoscut drept discipoli ai lui Iisus. Păzitorii Mântuitorului au fost puși degeaba. Învierea din morți a Domnului, care a descuiat iadul, este un fapt neîndoielnic. Iisus Hristos S-a unit cu noi, oamenii, de aceea Pilat a spus în Pretoriu: "Iată omul!". Comuniunea omului cu Dumnezeu a avut loc pe cruce, așa încât oamenii să se poată sfinți.

Acest lucru a devenit posibil prin acceptarea de către Iisus a insultelor și a durerii, a coroanei de spini, a scuipărilor, a cuielor, a reproșurilor evreiești, a liderilor de elită ai templului, a martorilor care apărau Legea și totodată a insultelor tâlharului celui de-a stânga Sa. Dacă Iisus nu le-ar fi acceptat pe toate de bună voie, firea umană nu s-ar fi putut sfinți, iadul nu ar fi fost biruit și moartea eternă ar fi devenit destinul de veci al omenirii.

Iisus Hristos a împlinit dorința Tatălui și S-a oferit pe Sine prin răbdare și dragoste desăvârșită ca preț pentru firea umană păcătoasă. S-a oferit pe Sine, de asemenea, ca răscumpărare pentru împăcarea creaturii cu Creatorul.

Iisus Hristos, fiind conștient de misiunea lui mântuitoare S-a dus de bună voie pe Golgota, știind exact ce urma să I se întâmple și spunându-le de mai multe ori apostolilor toate acestea. A ezitat, ca om, în grădina Ghetsimani. Dar s-a și rugat Tatălui zicând: "Părinte, de voiești, treacă de la Mine acest pahar. Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă" (Luca XXII, 42).

A acceptat de bună voie să fie umilit, a acceptat durerea și suferința. S-a făcut "ascultător până la moarte și încă moarte pe cruce" (Filipeni II, 8).

În acest fel, a răscumpărat umanitatea din sclavia păcatului: "Acestea a vorbit Iisus și, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. Precum I-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine însuși, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea" (Ioan XVII, 1-5).

Procesul lui Iisus și sentința nedreaptă de a fi ucis ne arată dragostea lui Dumnezeu pentru lumea pe care a creat-o: "Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan III, 16).

Știm că Fiul Omului: "n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească El și să-Și dea sufletul răscumpărare pentru mulți" (Matei XX, 28). Profetul Isaia a spus că Mesia va răscumpăra umanitatea prin sacrificial Său: "Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe umerii Săi, Își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui va propăși. Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostanelor Sale și de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea, va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra Sa. Pentru aceasta Îi voi da partea Sa printre cei mari și cu cei puternici va împărți prada, ca răsplată că Și-a dat sufletul Său spre moarte și cu cei făcători de rele a fost numărat. Că El a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși Și-a dat viața" (Isaia LXXXIII, 10-12).

Mesia a suferit pentru noi, lăsându-ne un exemplu demn de urmat: "Care n-a săvârșit niciun păcat, nici n-a aflat vicleșug în gura Lui,

Și Care, ocărât fiind, nu răspundea cu ocară, suferind, nu amenința, ci se lăsa în știrea Celui ce judecă, cu dreptate.

El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, murind față de păcate, să viețuim dreptății; cu a Cărui rană V-ați vindecat.

Căci erați ca niște oi rătăcite, dar v-ați întors acum la Păstorul și la Păzitorul sufletelor voastre" (I Petru II 22-25).

Domnul Iisus Hristos a înțeles că viața și suferințele Sale erau singura cale de a scăpa lumea de la pierzare din moarte Le-a spus de nenumărate ori ucenicilor: "Și a început să-i învețe că Fiul Omului trebuie să pătimească multe și să fie defăimat de bătrâni, de arhierei și de cărturari și să fie omorât, iar după trei zile să învieze" (Marcu VIII, 31); "Căci învăța pe ucenicii Săi și le spunea că Fiul Omului Se va da în mâinile oamenilor și-L vor ucide, iar după ce-L vor ucide, a

treia zi va învia" (Marcu IX, 31); "Că, iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor omorî, dar după trei zile va învia" (Marcu X, 33).

Procesul lui Iisus Hristos a reprezentat doar o etapă din istoria mântuirii oamenilor și suferințele Sale au fost necesare pentru învierea noastră: "Mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților adormiți s-au sculat, Și ieșind din morminte, după învierea Lui, au intrat în cetatea sfântă și s-au arătat multora" (Matei XXVII, 52-53).

Toată batjocura, sfidarea, umiliința și rușinea pe care le-a îndurat Iisus au devenit prețul răscumpărării noastre. Procesul său, nedrept, reprezintă calea noastră spre libertate. Judecata Sa nedreaptă a fost începutul dreptății noastre, primul pas al căii noastre spre rai. Evangheliile ne oferă multe informații despre prinderea, procesul și moartea Sa. Acestea sunt cu mult mai numeroase decât cele despre copilăria și tinerețea lui Iisus.

Toate acestea sunt foarte importante pentru mântuirea noastră. De aceea multe capitole ale "Bibliei" relatează despre această perioadă a vieții lui Hristos.

Trebuie să înțelegem citindu-le că viața noastră trebuie să fie ca viața lui Iisus. Trebuie să suferim adesea învinuiri nedrepte, trebuie să acceptăm durerea și umiliința provocată de semenii și toate încercările care apar de-a lungul vieții. Și dacă o facem rugându-ne și iubindu-i pe cei care ne lovesc, vom fi moștenitori ai Împărăției lui Dumnezeu din ceruri.